

Постоји читав свет културе који је невидљив за наше медије, чак и за оне који нису «еврореформски» оријентисани. Као што сам већ једном написао [\(1\)](#), у том свету се годишње штампа стотину књига и одржи стотину трибина. Те књиге су веома читане, а трибине веома посећене. Ипак, о њима нећете прочитати ни слово у културним рубрикама, нити ћете чути реч у «минутима за културу» наших телевизија. Њих неће приказати ни један књижевни критичар, неће их споменути ни једна од водитељки «ТВ емисија из културе». За њих неће ни један помоћник министра за културу желети да одвоји макар неку пару – ма колико, иначе, милиона годишње да је одвојио за свакојаке «пројекте», «инсталације», «перформансе», «културне акције», «култур-индустрије» итсл.

Наравно, реч је о хришћанској публицистици, о књигама које нису само религиозне, већ које из нарочитог, традиционалног угла посматрају свет у коме живимо. Ако је основна одлика тог света глобализација, онда је основна одлика тих књига антиглобализам. Једна таква антиглобалистичка књига управо је пред нама.

Ову књигу су приредили Владимир Димитријевић и Јован Србуљ. Димитријевић (1969) је један од најмарљивијих хришћанских мислиоца. Написао је или приредио преко сто књига. Те књиге покривају широку тематску област, од класичног богословља, преко литургијске праксе, до свакодневних друштвених тема као што су брак, образовање, музика, забава, популарна «духовност» (од астрологије до окултизма). Димитријевић је одлично упућен у класичну и савремену хришћанску литературу. Из те големе грађе он је у стању да изабере најбоље текстове и ауторе. Заједно са Јованом Србуљом, такође вредним уредником и приређивачем, овога пута он је направио избор текстова који се односе на «последња времена».

Хришћани верују да ће стварни крај историје започети стварањем светскога царства, светске тоталитарне државе. Други талас глобализације, након 1989, као да је најавио почетак тог процеса. Хришћани се различито односе према глобализацији. Неки хришћани, нарочито они који се налазе у средишту глобалног система – попут председника Буша и других «поновно рођених» - томе се радују. Тиме се, наводно, испуњава свето Откровење и убрзава други Христов долазак. Штавише, ти хришћани себе виде као активно оруђе светско-историјске Промисли, пошто обезбеђују да се догоди оно што мора да буде.

Други хришћани пак, поготово они који уживају извесне користи од светског система (попут обичног становника ЕУ), најчешће сматрају да тај процес има и добре и лоше стране. Како је читав процес глобализације амбивалентан, а пошто је за ове хришћане ипак најважније лично спасење, они сматрају да се не треба посебно уплитати у историју. Довољно је живети исправно и повремено помагати оне најпотребитије личним прилозима.

И коначно, трећи хришћани, поглавито они са периферије система (а тих је некако и међу хришћанима највише), верују да Господ жели да се што више људи спасе. Да би то могло бити, што више људи мора најпре добити прилику да уопште живи. Зато је долазак Антихриста неопходно одложити за што каснија времена, како би се историја продужила. То се најбоље може постићи активним «задржавањем зла». На једној страни, мора се лично одбити учешће у неком конкретном злу (тј. у греху) и лично сведочити исправност хришћанске вере. Што више искрених хришћана, то ће и време Апокалипсе наступити доцније. На другој страни, потребно је супротставити се светско-историјским процесима који увећавају систем зла и припремају позорницу за наступ највећег глобалног злочинца – Антихриста. Стварање тоталитарне светске државе, за традиционалистичке хришћане, јесте управо припрема позорнице за тај највећи и последњи глобални злочин. Постоје јасни знаци опасности од настанка тоталитарног злочиначког царства. Зато хришћани те знаке треба да препознају, како би могли да пруже одговарајући отпор.

Ова књига непосредно говори о тим знацима. Под изговором борбе против «глобалног тероризма», ствара се глобална тоталитарна власт. Влада САД дала је себи за право да може да отме и заточи било ког човека на свету, држављана било које земље, само ако је осумњичен да је на неки начин повезан са тероризмом. Приликом испитивања, као што је то јавност већ сазнала, заробљеници се подвргавају мучењу, злостављању или понижавању. Испитивања се врше у Гвантанаму, екстериторијалној војној бази САД на Куби, или на америчким војним бродовима у екстериторијалним водама, или у америчким логорима у Ираку и Авганистану. Или, заробљеници се просто предају у руке иследницима у Мароку, Египту или Јордану који немају никаква ограничења у коришћењу тортуре. «Ми их не пребијемо на мртво. Ми их само шаљемо у друге земље где ће их испребијати на мртво», цинично је прокоментарисао ту политику један амерички званичник (337).

Киднаповани људи налазе се у правној и информативној «црној рупи» (335). Њихова околина не зна где се налазе, а они сами немају коме да се обрате за помоћ и правну заштиту. Тако се ствара читав систем логора за мучење и заточење, истински «глобални гулаг» (302). У те логоре шаљу се не само странци, већ и амерички држављани за које се сумња да су тзв. непријатељски борци. За једног од њих, Хосе

Падилу, вицеадмирал Џејкоби је изјавио да му се не може омогућити јавно суђење само зато што би могао да открије «методе» којима је био подвргнут приликом испитивања (335). У плану је чак и доношење закона по којем би сваки Американац, за којег се посумња да «подржава» тероризам, могао изгубити држављанство, након чега би се одмах могао тајно ухапсити и пребацити на глобални «Архипелаг гулаг» (336).

Застрашивање људи могућношћу да једног дана једноставно нестану, само уколико неки амерички службеник на њих посумња, није једини извор глобалног терора. Човечанство је на прагу «хај-тек тоталитаризма» (324), технолошке револуције у праћењу и прислушкивању људи широм планете. Реч је, најпре, о прављењу опсежних база података о свакодневном понашању људи – њиховом кретању, куповини, здрављу, читању, религији... Чиповање личних докумената омогућиће обједињавање и проширење тих база података, што је само увод у чиповање људи. Тренутно се промовишу уградни чипови величине зрна пиринча, који омогућавају лакше новчане трансакције (рецимо, у ексклузивним клубовима), лакше праћење здравственог стања срчаних болесника, лакши надзор над непослушном децом, или лакше обезбеђење богатих људи које би неко могао да отме (346-7). У следећем кораку, сви запослени у некој фирми могли би бити обавезани да уз себе, из разлога безбедности или комуникације, морају имају неки активни чип. Ако би се ова пракса довољно раширила, после извесног времена, све категорије становништва практично би биле електронски «покривене». Тиме би надзор над понашањем и кретањем људи постао тоталан. Тоталитарни потенцијали оваквог система практично би били неограничени.

Још један знак опасности за традиционалне хришћане јесте ширење идеологије антихуманистичког псеудо-екологизма. Реч је о осећају моралне супериорности оних најбогатијих и најмоћнијих на Западу над прикраћеним деловима човечанства на Истоку и на Југу. Та идеологија је усредсређена у духовном покрету у којем су, свесно или несвесно, многи интелектуалци и припадници средње класе у САД и у ЕУ. Покрет се зове Ново доба (New Age) и својеврсна је мешавина источњачког мистицизма и екологије (172-249; 257-300) .

Еколошка компонента ове идеологије састоји се у уверењу да је планета Земља (Геја) не само својеврсно живо биће, већ и највиша вредност. Ту вредност сада угрожавају људи својом бројношћу. Број људи се мора смањити на једну, до највише две милијарди. Тиме ће се уједно сачувати природа, а преостали људи моћи ће уживати високи стандард. Смањење становништва мора се обавити пре свега у најсиромашнијим земљама. То ће се моћи урадити тим лакше што су најсиромашнији људи на неки начин сами криви за своју судбину.

Морална кривица сиромашних је друга, псеудо-духовна компонента Њу ејџа. Јер, новодобци верују у дарму и карму – еволутивно уздизање душе кроз више живота, у складу са моралним понашањем у претходном животу. Наиме, припадницима више и средње класе из САД и ЕУ веома је пријатно да чују да је њихов садашњи добар живот заправо награда за исправан живот у претходној егзистенцији. Зато је схватање о дарми и карми постало толико популарно на Западу. Такође је за припаднике виших класа пријатно чути и да су сиромашни и убоги својим ранијим животом заправо сами скривили своју злехуду судбину, а да они сами са тим патњама немају ама баш никакве везе.

Спој псеудо-екологизма са оваквим псеудо-хиндуизмом даје застрашујући закључак: да би се сачувала Земља (природа, Геја), можда ће бити потребно чак и уклонити људе «нижег нивоа моралне еволуције». То неће бити злочин. Тиме ће се само људима, како живим тако и мртвим, пружити прилика за даљу «еволуцију». Сви ће моћи да се роде у «златној милијарди» и сви ће моћи да даље духовно напредују у хиљадугодишњем царству мира, прогреса и еколошке равнотеже човека и мајке Земље.

Тиме се, по традиционалним хришћанима, заправо припрема идеолошка основа за геноцид планетарних размера. Не само Индуси и Кинези, већ и Руси, за које новодобски идеолози кажу да контролишу «несразмерно велике природне ресурсе», лако могу постати жртва неке будуће глобалистичке «еко-акције». У условима светске доминације једне тоталитарне државе и неодговорне елите која за себе верује да је супериорна у морално-еволутивном смислу, таква акција може имати све технолошке могућности да буде изведена. Апокалипса, која ће тиме започети, неће више бити само религијска визија узнемираних пророка. Апокалипса ће постати реалност за највећи део човечанства. За те милионе несрећника «пробачених на други вибрациони ниво» (како је њихову физичку елиминацију еуфемистички назвао један од идеолога Њу ејџа; 275) долазак Антихриста више неће бити нужан да би се сусрели са апослутним злом. Њих ће Зло већ довољно пута опљачкати, силовати и убити да би га сасвим солидно спознали (172-249; 257-300).

Тако је хришћански антиглобализам, као што показује и ова књига, врло важан део глобалног отпора новом тоталитаризму. У том отпору православни хришћани са периферије система стоје упоредо са преосталим искреним католичким и протестантским хришћанима из његовог средишта. Као што вели Татјана Горичева, православна теоретичарка, «ми смо њима потребни и они су потребни нама, православнима, ти последњи римокатолици, последњи протестанти. Ако они нестану и ми ћемо остати насамо са непријатељским светом» (484). Исто тако, антиглобалистичка левица и антиглобалистичка десница – чији су саставни део хришћански антиглобалисти – потребни су једни другима. Ако било ко нестане, ако било ко

Хришћански антиглобализам

Пише: Слободан Антонић
субота, 28 јун 2008 01:39

посустане у отпору најновијем тоталитаризму, у отпору сатанском идолопоклонству Мамону, том демону новца и похлепе, свако ће изгубити. Изгубиће левица. Изгубиће десница. Изгубиће човечанство. Јер, под влашћу новодобских егоманијака, тоталитарних вођа и неолибералних усређитеља, тешко да ће више било ко нормалан и моралан уопште моћи да преживи.

Печат , 27. јуни 2008, бр. 17, стр. 50 -52.

1. «Један покрет је на помолу», Политика, 4. јули 2007, стр. 11, [www.politika.co.yu/pogledi/Slobodan - Antonic /t 33498 . sr . html](http://www.politika.co.yu/pogledi/Slobodan-Antonic/t33498.html)